

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.684/2014/5.szám

A Kúria a dr. Budai Béla ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Gulyás Krisztián jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. június 11-én kelt 2.K.27.546/2013/7. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.546/2013/7. számú ítéletét - az indokolás részbeni megváltoztatásával - hatályában fenntartja.

A felek a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - külön felhívásra - az államnak 35.000 (harmincötezer) forint felülvizsgálati eljárási részilletéket.

A fennmaradó felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú adóhatóság a felperes adószámának törlését rendelte el az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 24/C. § és 24/D. § (1) és (2) bekezdéseire alapítottnan. A cégnél dr. K. T. vezető tisztségviselőként került megválasztásra 2011. december 30. napján, melyre vonatkozóan a változás-bejegyzési kérelem 2012. február 16-án került benyújtásra. A cégbíróság még ugyanezen a napon 2011. december 30-ai hatállyal a változást bejegyezte. A változás folytán bekövetkezett az Art. 24/C. § (2) bekezdésének aa) pontjában foglalt akadály, az akadályhordozó cég a C. Kft. volt, melynek adótartozása 2011. augusztus 21. napján 20.620.054 Ft volt, amely meghaladta a jogszabályban foglalt 15 millió Ft-os értékhatárt. A hatóság felszólította a felperest az akadály elhárítására, melynek azonban a cég nem tett eleget.

Az alperes 2013. január 28. napján kelt határozatával az elsőfokú

határozatot helybenhagyta. Azzal érvelt, hogy az Art. 24/D. §-át 2012. január 1-jei hatállyal a 2011. évi CLVI. törvény 293. §-a iktatta be, melyet 2012. január 1. napjától a jogerősen el nem bírált ügyekben is alkalmazni kellett. Azon társaságok esetében, amelyeknél a változás-bejegyzésre 2012. január 1. napjáig nem került sor, az adóregisztrációs eljárást le kellett folytatni.

A kereset folytán eljáró bíróság osztotta az alperesi határozatban foglaltakat és a felperes keresetét megalapozatlannak találta. A vezető tisztségviselő személyében a változás nem 2011. december 30. napján, hanem a bejegyzéssel következett be, 2011. december 30-ára visszaható hatállyal, ezért jogszerűen járt el az adóhatóság, mikor az Art. 2012. január 1. napján hatályba lépett 24/C., 24/D. §-ai alkalmazta. A változás-bejegyzési eljárás jogerősen a bejegyzéssel a 2012. február 16. napján zárult le, így 2012. január 1-jén hatályba lépett jogszabály alkalmazása helytálló. Az adóhatóság nem lépte túl a 30 napos ügyintézési határidőt sem, ugyanis az Art. 24/D. § (2) bekezdése a vezető tisztségviselő személyében bekövetkezett változásról való tudomásszerzést követő 30 napon belüli vizsgálati kötelezettséget írja elő, azt nem hogy a határidőn belül a határozat kézbesítésére is sor kell kerülni.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének teljesítését kérte. Álláspontja szerint az ítélet jogszabálysértő, mert a perbeli tényállásra irányadó szabályokat az első fokú bíróság tévesen értelmezte és alkalmazta. Az Art. új szabályai az általános szabályokhoz képest nem tartalmazzak eltérő szabályt az ún. adóregisztrációs eljárás alapját képező változásra. Az ügyvezető változásának időpontját a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) szerinti időpontban kell figyelembe venni az Art. adóregisztrációs szabályainak alkalmazásakor is. Erre figyelemmel a jogerős ítélet jogszabálysértően mellőzte a Gt. 24. § (2) bekezdésének azt a rendelkezését, mely szerint a vezető tisztségviselői megbízás az érintett személy általi elfogadással jön létre. A cégbejegyzés mindössze arra vonatkozóan bír jogi hatállyal, hogy a harmadik személyek csak a cégbejegyzéstől kezdődően kötelesek az ügyvezetői minőséget érvényesnek és hatályosnak tekinteni. Az ügyvezetői minőséget azonban nem a cégbejegyzés, hanem a választás és annak elfogadása keletkezteti. Ezen túlmenően az Art., illetőleg azt módosító törvény nem tartalmaz utalást arra, hogy a szabályozásban említett folyamatban lévő ügy alatt a folyamatban lévő cégbírósi eljárást is érteni kell. Ilyen utaló szabály hiányában a folyamatban lévő ügyek alatt értelemszerűen csak az Art. hatálya alá tartozó eljárásokat lehet érteni. Akkor is tévedett az elsőfokú bíróság, mikor az adóregisztrációs eljárásban irányadó 30 napos határidőt az alperes ún. belső eljárásra, a megvizsgálásra és írásba foglalásra vonatkoztatta, melyhez képest a felszólítás

kézbesítése már határidőn túli. Az alperes határozatában az értékhatár elérését minden időponti adat nélkül állította, és a hiányzó adatokról az alperes a bírósági eljárásban egyáltalán nem nyilatkozott. A jogerős ítélet tehát olyan tényállítást fogadott el bizonyítéknak, amely tényre az alperesi határozat semmiféle bizonyítékot nem tartalmaz.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában való fenntartását indítványozta. Változatlanul hangsúlyozta, hogy a felperes vezető tisztségviselőjének személyében történt változás a cégbírósági bejegyzéssel jött létre, így az adóhatóság jogszerűen folytatta le az Art. 24/D. § szerinti vizsgálatot.

A felülvizsgálati kérelem érdemét tekintve alaptalan.

2012. január 1-jétől lényegesen változtak a cégbejegyzésre kötelezett adózók adószámának megállapítására vonatkozó törvényi előírások. Az egyes adótörvények és azzal összefüggő egyéb törvények módosításáról szóló 2011. évi CLVI. törvény 293. §-a az előzőekben említett időponttól a cégbejegyzésre kötelezett adózók adószámát már nem automatikusan, hanem - az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény 24/C. - 24/E. §-aiban rögzített - ún. adóregisztrációs eljárás lefolytatását követően állapítja meg. A törvényben meghatározott kizáró okok vizsgálatára nemcsak újonnan alapított cégek esetében kerül sor, hanem a vezető tisztségviselő, illetve meghatározott tagok személyét érintő változásbejegyzés esetén is. Érdemben azonban nem változott a bejelentés rendje. A cégbejegyzésre kötelezett adózók továbbra is ún. egyablakos rendszerben, a cégbírósághoz előterjesztendő cégbejegyzés iránti kérelem benyújtásával tesznek eleget az állami adóhatósághoz teljesítendő bejelentési kötelezettségüknek. Ennél fogva a törvény új előírásainak alkalmazása a cégbejegyzés iránti kérelem benyújtásának időpontjához kapcsolódik, és nem az Art. 189. § (11) bekezdésben írtak alapozzák meg az adóhatóság eljárás jogszerűségét. Az erre vonatkozó felperesi észrevétel helytálló, ezért az első fokú bírósági ítéletben kifejtett téves álláspontot a Kúria az indokolásból mellőzi. (I. fokú ítélet 3. oldal 3. bekezdés) A felperes a cégbírósághoz kérelmét 2012. február 16. napján nyújtotta be, tehát a 2011. CLVI. törvény 477. § (4) bekezdésében meghatározott hatályba lépési időpontot követően, így az adóregisztrációs eljárás szabályait a felperes esetében már alkalmazni kellett. A felperesi érveléssel szemben nem annak volt jelentősége, hogy mikor került sor a vezető tisztségviselő megválasztására, a megbízás elfogadására, hanem a cégbírósági eljárás megindítása időpontjának. Erre figyelemmel irreleváns a jogerős ítélet 4. oldalának 2. bekezdésében a vezető tisztségviselő személyében bekövetkezett változás bejegyzés hatályosságával kapcsolatos okfejtés, azt a Kúria mint szükségtelent mellőzi. A

cégbírószági bejegyzésnek a harmadik személyek szempontjából van különös jelentősége, amely összefügg a cégnyilvántartás közhitelességével. Eszerint a cégnyilvántartás közhitelesen tanúsítja a benne feltüntetett adatok fennállását vagy megszűnését és változásait a cég a cégjegyzékbe bejegyzett adataira, illetve a cégnyilvántartásban szereplő - az adat igazolására szolgáló - okiratra harmadik személlyel szemben csak azt követően hivatkozhat, hogy az adatot a Cégbírószágban közzétették.

A felpereshez intézett adóhatósági tájékoztatás az Art. 24/D. § (1) bekezdésén nyugodott, az adóhatóság jogszerűen vizsgálta, hogy a változás miatt bekövetkezett-e a 24/C. § (2) bekezdésben meghatározott valamely akadály. Amennyiben az állami adóhatóság e vizsgálat során a taggal, vezető tisztségviselővel szemben a törvényben meghatározott akadályok valamelyikének fennállását állapítja meg, felszólítja az adózót az akadály elhárítására. Az intézmény bevezetésének jogpolitikai indokát az adózói adótartozások alapozták meg. Az akadályok több elutasítási okot tartalmaznak, ezek egyike az adóhatóság által nyilvántartott hátralék.

Az Art. 24/C. § (2) bekezdés a) pont aa) alpontja szerint az állami adóhatóság az adószám megállapítását megtagadja, ha az adózó vezető tisztségviselője olyan, a 17. § (1) bekezdés b) pontja szerinti más adózó jelenlegi, vagy volt vezető tisztségviselője, vagy tagja, amely az adószám megállapítása iránti kérelem benyújtásának napján az állami adó- és vámhatóságnál nyilvántartott, túlfizetéssel csökkentett, 180 napon keresztül folyamatosan fennálló, 15 millió forintot, a legnagyobb adóteljesítménnyel rendelkező adózók esetében 30 millió forintot meghaladó adótartozással rendelkezik feltéve, hogy a más adózóban fennálló vezető tisztségviselői, vagy tagi jogviszony az adótartozás folyamatos fennállásának 180. napját megelőző 180. napon, vagy azt követően bármelyik napon fennállt.

A felperes az összecszerűséget önállóan nem vitatta, álláspontja szerint az alperesi bizonyítás hiánya miatt kétséges magának a tartozásnak a fennállta. A felperesi álláspont téves, ugyanis az alperest a perben és a hatósági eljárás során nem terhelte a tényleges tartozás fennállásának bizonyítása, hatósági nyilvántartása adatának bemutatásával, felhasználásával igazolta annak fennállását. Amennyiben ezt a nyilvántartást vitatja a felperes, úgy neki kellett volna igazolnia a perben a Pp. 164. § (1) bekezdésében írt kötelezettsége okán az ettől való eltérést.

Helytálló az első fokú bíróság álláspontja a felperes határidő túllépésre vonatkozó kifogásával összefüggésben is. Az adóhatóság a törvényben írt határidőben vizsgálta a felperesnél fennálló akadályt, és szólította fel ennek elhárítására. A jogszabály nem írja elő a felszólításnak a határidőig történő kézbesítését, így

azzal, hogy annak átvételére e határidőt követően került sor, nem jogsértő.

Változás bejelentése esetén az adózónak is lehetősége van arra, hogy az Art. 24/D. § (2) bekezdése szerint az adóhatóság felszólítására az akadályt a felszólítás kézbesítésétől számított 15 napon belül elhárítsa és mulasztását kimentse. A felperes nem élt az Art. 24/D. § (2) bekezdés által biztosított lehetőséggel. Miután a felperes nem teljesítette az Art. 24/D. § (2) bekezdés szerinti feltételt, az elsőfokú bíróság alappal tekintette jogszerűnek az adószám törlését elrendelő alperesi határozatot.

Mindezekre figyelemmel a Kúria az érdemben helyes első fokú bíróság jogerős ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján az indokolás megváltoztatásával hatályában fenntartotta.

A Kúria a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. §-a szerint akként rendelkezett, hogy mindegyik fél viseli a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték fele összegének viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bíróság eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest, míg a fennmaradó összeget a Kmr. 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. április 23.

Dr. Darák Péter sk. a tanács elnöke, dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró, Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró